

Tarvitaan ripaus onneakin

Tarvitaan ripaus onneakin

Anne Kotokorpi

Tarvitaan ripaus onneakin

© 2024 Anne Kotokorpi
Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8427-3

Työtä, opiskelua, kontakteja

Vanhan toimistorakennuksen käytävän lattia hohti puhtaana loisteputkien kelmeässä valossa. Siivousurakkaansa lopetteleva Riina työnsi siivouskärryä puolijuoksua kohti aulaa. Seinällä oleva kello näytti olevan melkein puoli viisi.

– Apua, noin paljon, nyt on kiire.

Hän työnsi siivouskärryt komeroon, pani mopit kuvamaan ja välineet järjestykseen. Sitten hän nappasi vielä roskapussit mukaan ja tönäisi siivouskomeron oven kiinni. Toimistossa ei ollut enää ketään, joten Riina lukitsi ulko-oven ja pani hälytykset päälle. Rappukäytävästä pääsi suoraan hissillä alas kellarin jätekatokseen.

Riinan piti ehtiä kotiin ja käydä nopeasti suihkussa, jotta ehtisi rientää illan luennolle. Diplomi-insinööriksi valmistuminen vaati ponnisteluja, varsinkin kun tutkintoa suoritti työn ohessa. Opiskelut olivat sujuneet kuitenkin odotettua paremmin, ja Riinan oli määrä valmistua etuajassa. Tästä Riinan oli kiittäminen myös työnantajaansa, Monikaa, jonka firmassa Riina sai räätälöidä työaikansa itselleen sopiviksi.

Riina oli tehnyt siivoustyötä monta vuotta. Hän aloitti alalla jo teini-ikäisenä, ensimmäinen kesätyö oli sairaalan siivoustiimissä. Tekniikka puolestaan kiinnosti tyttöä jo pienenä. Koulussa lempiaineita

olivat matematiikka, fysiikka ja kemia. Lukion jälkeen Riina jatkoi opiskelua ammattikorkeakoulussa ja valmistui insinööriksi. Myös silloin Riina teki ilta- ja viikonlopputöitä siivousalalla. Vaativan teoreettisen opiskelun vastapainoksi sielu ja ruumis suorastaan vaativat ruumiillista ponnistelua. Kun muut lähtivät salille ja lenkille, Riina purki energiaa siivoukseen. Samalla tuli palkkaa ja hyvä mieli. Moni toveri ylenkatsoi siivoustyötä, se ei kelvannut akateemisille opiskelijoille. Miksi? Sitä Riina ei koskaan ymmärtänyt. Hän arvosti siivoustyötä sekä siivousalalla toimivia.

Valmistuttuaan insinööriksi Riina työskenteli pari vuotta projektissa ympäristöalan yrityksessä. Yritys oli pieni materiaalinkierrätykseen erikoistunut firma, jonka työntekijöistä suurin osa oli miehiä. Riina sopeutui hyvin porukkaan ja oli pidetty työtoveri. Hän oli kuitenkin päättänyt jatkaa opiskelua yliopistossa. Naisena on vaikeaa saada alan töitä. Totuus on, että piti olla pätevämpi kuin mies, jos halusi pärjätä kilpailussa.

Viime keväänä Riina oli tutustunut Monikaan. Monikalla oli oma siivousalan yritys, pieni mutta menestyvä. Työntekijöitä oli parisenkymmentä. Riina tunsu paljon siivousalan ihmisiä ja haki työtä Monikan firmasta toverinsa suosituksesta. Palkka oli parempi mitä suuret konsernit tarjosivat. Lisäksi Monika piti hyvää huolta työntekijöistään.

Riina sai työpaikan. Pian Riina ja Monika olivat ystäväystyneet ja Riina teki keikkaa niin paljon kuin

opiskelut antoivat myöten. Monika kannusti Riinaa opiskeluissa ja jousti työajoissa tarpeen mukaan.

Eräänä aamuna Riinalla oli tapaaminen Monikan kanssa. Ilmeisesti kyseessä oli jokin uusi kohde, jonne hänen oli tarkoitus mennä siivoamaan.

Toimistossa tuoksui tuore kahvi, kun Riina avasi oven.

– Huomenta, tule kahville. Ostin meille lohileivät, Monika huudahti iloisesti, kun Riina asteli sisään.

– Kiitos, en syönytään aamiaista, luotin siihen, että sinä järjestät asian...

Monika oli Riinaa jonkun verran vanhempi. Pienestä ikäerosta huolimatta heillä synkkasi kuitenkin hyvin. Monika teki edelleen itse myös siivoustyötä, vaikka firman pyörittäminen vei aikaa varsinaiselta siivoukselta. Kenties sutjakan varren salaisuus oli juuri siivoaminen. Riina ei muistanut juurikaan tavanneensa pyylevää saati ylipainoista siivousalan ihmistä, sen verran fyysistä työ oli.

– No niin, mitä sinulla on tarjolla minulle? Riina kysyi, kun kuulumiset oli vaihdettu. – Enkö mene enää isännöintitoimistoon?

– Sain uuden kohteen. Se saattaisi olla sinulle sopiva. Yritys on sitä paitsi sinua kiinnostavalla alalla, ympäristöteknologiaa. Ei sen puoleen, että minä siitä mitään ymmärtäisin... Monika naurahti.

Monika oli joskus mielessään ihmetellyt, kuinka tämä koulutettu tyttö halusi tehdä siivoustyötä, vaikka luultavasti olisi saanut paremminkin palkattua

työtä itselleen. Tyttö oli ahkera ja tunnollinen sekä ehdottoman luotettava. Monika ymmärsi, että ennen pitkää Riina jättäisi hänet ja jatkaisi työuraansa muualla.

– Yrityksen toimisto menee kiinni periaatteessa neljältä, tosin talossa saattaa olla iltaisinkin väkeä.

Työntekijöillä on liukuva työaika. Kuulemma myös keskeneräiset projektit saattavat vaatia työntekijöitä tekemään iltatöitä. Mutta yhtä kaikki, sinä saat itse päättää työaikasi, siivoatko illalla vai päivällä. Teet oman aikataulusi sen mukaan, miten luennoilta pääset. Tämä kohde on meillä ainakin siihen asti kun valmistut.

Monika selasi papereitaan. – Kolme kertaa viikossa, pari, kolme tuntia pitäisi riittää.

– Selvä, kuulostaa hyvältä.

– Kävin eilen tutustumassa kohteeseen, ja teimme sopimuksen. Työpisteet näyttivät suhteellisen siisteiltä: perustoimisto, mutta likaisia kenkiä saattaa lojua lattialla silloin tällöin. Mustia sormenjälkiä pinnoilla, tiedäthän sinä. Työntekijät ovat pääasiassa miehiä.

Kyllähän Riina tiesi. Monenlaista oli tullut vastaan vuosien varrella.

– Milloin aloitan?

– Voisimme mennä sinne yhdessä ensimmäisellä kerralla. Pääsetkö huomenna?

Riina otti esiin kalenterinsa ja katsoi luentoaikatauluja.

– Huomenna sopii hyvin. Illalla?

– Mennään päivällä, niin tavataan koko henkilökunta. On mukavampi tehdä töitä, kun on esittäydytty kaikille.

– Aivan. Tehdään niin.

Riina asui kaupungin keskustan tuntumassa omassa, pienessä kaksiossa. Hän oli ostanut asunnon, vaikka siihen periaatteessa upposivat kaikki hänen rahansa. Hän kuitenkin järkeili, että sijoitus kannatti, koska asunnon saisi myytyä, mikäli tuli ongelmia maksuissa.

Riina viihtyi pikku kodissaan. Omasta mielestään häntä oli onnistanut, kun oli löytänyt tämän huoneiston. Hän oli tehnyt pientä remonttiakin, maalannut seiniä ja korjannut kaapistoja. Insinöörinä hän selviytyi helposti rakennushommista.

Pikaisen suihkun jälkeen Riina lähti yleensä yliopistolle. Se sijaitsi vain parin korttelin päässä hänen asunnoltaan, joten matkaan ei mennyt kuin viisi minuuttia.

Riinalla ja Monikalla oli treffit puolenpäivän aikaan uuden siivouskohteen ulko-ovella. Monikalla oli kädessään nippu avaimia.

– Hei, huudahti Monika ja näytti freesiltä ja edustavalta kuten aina. – Tässä ovat kaikki tämän firman avaimet, mitä tarvitset. Ulko-oveen, roskakatokseen, siivouskomeroon... En tiedä, mitä kaikkea tässä on. Katsotaan tuolla sisällä sitten.

He löysivät avaimien joukosta ulko-oven avaimen. Riina merkitsi sen ja menivät sisään. Toimisto sijait-
si neljännessä kerroksessa. Sinne pääsi hissillä.

– Jännittääkö? kysyi Monika.

– Aina vähän. Menee hetki, ennen kuin oppii uuden
kohteen tavat ja tutustuu ihmisiin. Vaikka eipä heitä
juuri tapaa, jos käy illalla siivoamassa.

Hissi pysähtyi neljänteen kerrokseen, ja he astuivat
ulos. Vasemmalla puolella oli ovi, jonka ovesta luki
"Green Future Oy". Mikä upea nimi yritykselle,
mietti Riina. Monika painoi summeria.

Oven avasi nuori nainen. Nainen oli pitkä ja hoikka,
hyvin elegantisti pukeutunut nuoresta iästään huoli-
matta – kaunis, mutta ei korostanut sitä liialla mei-
killä vaan näytti pikemminkin pitävän korostetun
matalaa profiilia.

Monika esittäytyi ja esitteli myös Riinan. – Olemme
uudet siivoojanne. Tulimme tutustumaan toimis-
toon, olemme sopineet tapaamisesta. Onko Rauno
Heikkinen tavattavissa?

Tyttö hymyili ystävällisesti ja sanoi nimekseen Jaa-
na. Hän oli puhelinkeskus ja "yleismies-jantunen",
mikä titteliksi muutettuna oli toimistoassistentti.

– Voitteko odottaa hetkisen? Jaana sanoi.

Hänen pöydällään oli pino papereita, ja puhelin soi
vähän väliä. Tyttö näytti hyvin kiireiseltä, mutta
rauhallisesti hän hoiti asian kerrallaan.

Monika ja Riina istuivat aulaan odottamaan. Rauno
Heikkinen oli lounaalla, mutta palaisi pian. Hänen

Riina on maanläheinen tuleva insinööri, joka rahoittaa opiskeluaan siivoustyöllä. Siivoojan ammatissa toimiessaan Riina törmää myös ihmisten ennakkoluuloihin ja asenteisiin.

Eräällä työkeikalla Riina kohtaa hurmaavan miespuolisen kollegan, Vilin. Riina ehtii ihastua suloiseen mieheen, kunnes selviää, että Vili onkin Riinan pomon miesystävä. Loppuuko suhde ennen kuin se ehti edes alkaa?

Viihteellinen aikuisten satu romantiikan ystäville

*Muutos
Kuka olet, paras ystäväni
Näet sisimpääni
Älä tyydy, ansaitset kaiken
Unelmia ja kouluhommia*

